

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **SAN-JV s.r.o.**, se sídlem v Šumperku, Lidická 2567/56, zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 19.12.2012 č.j. 8378/12-1102-800588, ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 19.12.2012 č.j. 8378/12-1102-800588 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Sedláčka, advokáta se sídlem v Šumperku, Starobranská 4.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 19.12.2012 č.j. 8378/12-1102-800588, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku ze dne 19.10.2009 č.j. 98721/09/398911805172, kterým byla žalobci předepsána daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2007 včetně penále.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce, aby byla vyžádána zpráva od Městského úřadu Šumperk, odboru výstavby, k tomu, které ze stavebních prací, o nichž svědkové tvrdí, že ji realizovali svým nákladem, nemusely být dokončeny před prováděním kolaudace stavby. Žalovaný neprovedení důkazu odůvodnil tím, že předjímal obsah vyjádření stavebního úřadu.
- 2) Žalovaný nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, když dospěl k závěru, že svědkové svá tvrzení učiněná do protokolu nedoložili, resp. žalobce je nedoložil žádnými důkazními prostředky. Svědecké výpovědi žalovaný označil za vzájemně rozporuplné a dále tvrdil, že jsou také v rozporu s tvrzeními Ing. R. T. učiněnými do protokolu dne 17.9.2009. Podle žalobce rozpory ve výpovědích svědků nejsou a jejich výpovědi nesvědčí ani o tom, že by vypovídali účelově nebo na základě vzájemné dohody. Žalobce nepovažuje jejich výpovědi rozporné ani s tvrzením Ing. T., že byty byly předány nedokončené po kolaudaci, neboť ze stavebního zákona i běžné praxe stavebních úřadů vyplývá, že k úspěšné kolaudaci bytů se nevyžaduje dokončení veškerých stavebních prvků. Podle žalobce obsah kolaudačního protokolu nevylučuje pravdivost výpovědí svědků, kteří byty kupovali. Z hlediska majetkoprávních vztahů navíc není pro žalobce rozhodné, zdali dokončovací práce financované osobami kupujícími byty byly prováděny před kolaudací či po ní. Rozhodující je, že existuje shoda mezi tvrzením žalobce i svědků. Za nepodložený označil žalobce také závěr žalovaného, že svědkové shodně odsouhlasili seznam nedokončených prací, aniž by ho podrobnějším způsobem zkoumali. Takový závěr nelze z protokolů o výsledku svědků dovodit. Za nepřijatelnou označil žalobce argumentaci žalovaného, který zpochybnil výpovědi svědků tím, že si nepamatovali, zda dokončovací práce byly prováděny před kolaudací či po ní. Žalobce zdůraznil, že je věcí žalobce jako investora stavby a nikoliv jeho zaměstnanců, kteří si koupili byty, zabývat se otázkou kolaudace stavby domů. Žalobce dále zpochybnil způsob srovnávání bytů zaměstnanců a jiných osob, když má za to, že cenu srovnávaného bytu nelze považovat za cenu obvyklou, neboť není žádným důkazem prokázáno, že za stejnou cenu by bylo možno prodat i obdobné byty. Dosažená cena jednotlivých bytů je vždy výsledkem individuálního jednání se zákazníkem, a proto ani v celém bytovém domě neexistují u žádných bytů zcela shodné realizační ceny. Podle žalobce je zjišťování ceny obvyklé způsobem prováděným žalovaným objektivně nemožné.
- 3) Žalobce zpochybnil právní posouzení věci, zejména výklad ust. § 6 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP). Uvedl, že

označené zákonné ustanovení neurčuje žádnou prioritu některého ze dvou v něm obsažených cenových kritérií, tj. ceny zjištěné podle zvláštního předpisu a ceny, která je účtována jiným osobám. Představa, že by daňový základ měl v posuzované věci vycházet z toho cenového kritéria, které je pro daňového poplatníka nejméně výhodné, proto nemá žádnou zákonnou oporu. Pokud takovou prioritu výslovně nestanoví zákon, je nutno vycházet z obecných ústavních principů, zejména čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), které umožňují ukládat daňové povinnosti toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Podle žalobce je v daném případě nutno vycházet z té ceny, která je pro daňového poplatníka výhodnější.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že trvá na svém závěru, že provést důkaz vyjádřením stavebního úřadu, jak navrhoval žalobce, bylo v posuzované věci nadbytečné, a to především s ohledem na kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 21.12.2006 č.j. MUSP 200455/2006. K druhému žalobnímu bodu žalovaný setrval na vyhodnocení svědeckých výpovědí, jež učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které také odkázal. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal rovněž na napadené rozhodnutí (str. 7-9), když další vyjádření považuje za nadbytečné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu 21.5.2013 setrval na svých žalobních bodech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že pracovníci správce daně provedli u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, mj. také za rok 2007. Dle zprávy o daňové kontrole ze dne 15.10.2009 bylo zjištěno, že žalobce prodal svým zaměstnancům I.S., O. S, M. Z. a R. M. byty do osobního vlastnictví za cenu, která byla nižší, než cena srovnatelných bytů v téže budově stanovená pro ostatní kupující. Zástupce žalobce Ing. R. T. v protokolu ze dne 17.9.2009 č.j. 88843/09/398931/0800723 uvedl, že byty byly prodány za cenu nižší z důvodu, že nebyly ve srovnatelném stavu s byty ostatními, neboť byly předány nedokončené a zaměstnanci si práce na jejich dokončení prováděli na vlastní náklady až po kolaudaci. Finanční úřad vyhodnotil, že v rozporu s tímto tvrzením je v jednotlivých kupních smlouvách uvedeno, že prodávané byty jsou vybaveny zařízením, které je současně uvedeno na seznamu neprovedených prací jako důkazním prostředku k tvrzení žalobce, že byty byly nedokončené, a proto byly prodány levněji. Žalobce k tomu uvedl, že používá stejný vzor kupní smlouvy pro všechny kupující, takže došlo zřejmě k opomenutí při vyhotovení smluv. Zástupcem žalobce byl předložen seznam neprovedených prací na jednotlivých bytech (nebyly provedeny některé zednické, truhlářské či obkladové práce). Z protokolu o místním šetření v rámci kolaudačního řízení ze dne 14.12.2006, ani v později vydaném kolaudačním rozhodnutí není uvedeno, že by některý z bytů nebyl dostavěn, nejsou

zde uvedeny žádné závady nebo to, že by v některých bytech chyběla umyvadla, sprchové kouty, dveře apod. Ačkoliv ve smlouvách o koupi bytů jsou uvedeny konkrétní předměty, které jsou součástí prodávaného bytu, např. i vybavení koupelen včetně zařízení, v předloženém seznamu neprovedených prací, které si kupující zaměstnanci provedli na vlastní náklady, jsou vybavení koupelen uvedena také. Správce daně proto shledal tvrzení žalobce, že si jednotliví zaměstnanci provedli některé práce svépomocí a některé části vybavení bytu nakoupili na vlastní náklady, za neprokázané. Při posuzování rozdílu mezi cenou bytu obdobného prodaného ostatním kupujícím a cenou bytu prodaného zaměstnancům vycházel finanční úřad z porovnání se srovnatelnými byty u každého ze jmenovaných zaměstnanců způsobem vymezeným na str. 5 zprávy o daňové kontrole, přičemž při posouzení bytů porovnával byt koupený I. S. se srovnatelným bytem č. 12, byt zakoupený O. S. se srovnatelným bytem č. 5, byt zakoupený M. Z. se srovnatelným bytem č. 12 a byt zakoupený R. M. se srovnatelným bytem č. 20. Na základě rozdílu cen stanovil zvýhodnění plynoucí pro kupující jako zaměstnance, z něhož nově vypočetl základ daně a rozdíl mezi zdaněním původním a současným pak v součtu všech čtyř případů představuje výši daně doměřené žalobci. Na základě těchto zjištění vydal finanční úřad dne 19.10.2009 platební výměr č.j. 98721/09/398911805172, kterým žalobci předsal daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 2007 ve výši 470.993,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 31.8.2010 č.j. 1432/10-1101-800588, a to tak, že rozhodnutí bylo zamítnuto a odvolání správce daně potvrzeno. Toto rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.8.2012 č.j. 22Af 102/2010-45, který nabyt právní moci dne 18.9.2012. Věc byla současně vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení byly provedeny svědecké výpovědi zaměstnanců žalobce, kteří si byty v dokončovaných domech kupovali. Dále se správní orgány zabývaly také srovnatelností bytů s obdobnými byty v bytovém domě, k čemuž použily kritéria: rozměry bytů v m², poschodí, vybavenost (garáž, balkony, lodžie), poloha bytu a datum prodeje. Po tomto doplnění řízení dospěl žalovaný k závěru, že *„bylo prokázáno, že si jednotliví zaměstnanci neprovedli některé práce svépomocí a vybavení bytu nenakoupili na vlastní náklady, protože pro svá tvrzení do protokolu nedoložil odvolatel žádný důkazní prostředek a ani tyto skutečnosti nevyplynuly z provedených svědeckých výpovědí. Naopak z provedených svědeckých výpovědí vyplynula častá rozporuplnost v konstatování, kdy byly vlastně dodatečné práce na bytech zaměstnanců prováděny, zda-li před kolaudací nebo po kolaudaci a v jakém rozsahu. Za jednoznačný důkazní prostředek správce daně je nutno dále proto považovat listinné důkazy správce daně o výsledku provedeného kolaudačního řízení, o kterém byla učiněna zmínka výše tohoto odůvodnění“*. Součástí správního spisu jsou svědecké výpovědi R. M., O. S., I.S. a Ing. M. Z.. Ing. M. Z. ve své svědecké výpovědi ze dne 17.10.2012 uvedl, že si nepamatuje přesně, kdy si koupil byt, myslí, že v roce 2006. Byt přebíral asi před uzavřením kupní smlouvy a po kolaudaci. Byt si dodělával sám, neboť měl dohodu s vedením, že si dokončovací práce udělá sám. Než se nastěhoval, bylo třeba provést další stavební úpravy. V ceně bytu bylo zohledněno, že nebyl dokončený. Písemná smlouva na to, že si byt sám dostaví a poté ho koupí se slevou, však neexistovala, jednalo se o ústní dohodu. Do bytu investoval v rámci dokončovacích prací asi něco přes 100 000,- Kč. Dokončovací práce prováděl před kolaudací. Práci si prováděl sám a materiál na dostavbu také nakupoval sám. Svědek R. M. do protokolu uvedl, že byt koupil asi

v roce 2007, přebíral jej před uzavřením kupní smlouvy a po kolaudaci. Kromě prací, které si zabezpečoval svépomocí, nebyly v bytě žádné nedostatky. Svépomocí prováděl vnitřní omítky a kompletaci (podlahové povrchy, zařizovací prvky, vnitřní dveře). Dále uvedl, že na ceně bytu byli dohodnuti před podpisem smlouvy a v ceně bylo zohledněno, že byt nebyl dokončený. Písemná smlouva však neexistovala, dohoda byla ústní. Neví přesně, jakou částku do bytu investoval v rámci dokončovacích prací. Výhodu spatřuje v tom, že byt byl levnější. Stavební práce v bytě si dělal sám s rodinnými příslušníky, materiál na dostavbu nakupoval a financoval také sám. K tomu, že v kupní smlouvě je uvedeno, že věci, které dělal svépomocí, jsou součástí prodeje bytu, neví, co by řekl. Svědek O. S. do protokolu uvedl, že byt kupoval asi začátkem roku 2007, přebíral jej před uzavřením kupní smlouvy a neví přesně, zda před kolaudací nebo po ní. Žádné nedostatky při převzetí bytu nebyly, prováděl další stavební úpravy, a to obklady, koupelnu, chodby, veškeré podlahy plovoucí, omítky, malby. Na ceně bytu byl dohodnut předem a bylo v ní zohledněno to, že byt nebyl dokončený. Smlouva o tom neexistovala, domluva byla ústní. Do bytu vložil asi 150 000,- Kč a výhoda bylo v tom, že byt byl levnější. Stavební práce prováděl sám a sám také nakupoval a financoval materiál. Svědek I. S. do protokolu uvedl, že byt koupil někdy v roce 2006 nebo 2007, přebíral jej před uzavřením kupní smlouvy, myslí si, že ještě před kolaudací, ale není si jistý. V bytě nebyly žádné nedostatky, ale prováděl samostatně stavební úpravy, a to podhledy, podlahy, dveře, různé celé dodělávky, spíš interiérové práce. Na ceně bytu byli dohodnuti předem, samozřejmě bez těchto úprav a v ceně bytu bylo zohledněno, že nebyl dokončený. Myslí si, že existovala smlouva o této dohodě, ale musel by ji dohledat. Práce dosud neukončil, ale investoval do bytu už asi 300 000,- Kč. K popsanému řešení ho vedla úspora financí, práce si prováděl sám a materiál nakupoval také sám. Na základě doplněného dokazování vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

S ohledem na doplnění dokazování v rámci dalšího řízení o výsledky svědků, tj. zaměstnanců, kteří si byty od žalobce zakoupili, se krajský soud primárně zabýval důvodností žalobního bodu č. 2), v němž žalobce namítl nesprávně vyhodnocené svědecké výpovědi žalovaným. Uvedený žalobní bod shledal krajský soud důvodným. Závěry, které žalovaný na základě těchto výpovědí učinil na str. 9 odst. 2 napadeného rozhodnutí, jsou zcela neakceptovatelné. Všichni vyslechnutí svědci totiž uvedli, že si dokončovací práce na bytech prováděli svépomocí a materiál na tyto práce nakoupili na vlastní náklady. Dle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20.12.2005 č.j. 30Ca 160/2002-72) je svědecká výpověď důkazním prostředkem sama o sobě a svědek tedy nemusí prokazovat skutečnosti, o nichž vypovídal, nějakým dalším důkazním prostředkem. Ustanovení § 31 odst. 4 předchozí právní úpravy, tj. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) stejně jako současná úprava obsažená v ustanovení § 93 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád) nečiní žádného rozdílu mezi jednotlivými druhy důkazních prostředků; jednotlivé druhy důkazních prostředků jsou si obecně rovny a správce daně musí vždy hodnotit jejich věrohodnost zvlášť v každém jednotlivém případě, vždy s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Zpochybnění obsahu výpovědí svědků žalovaným s odkazem na to, „že pro svá tvrzení do protokolu žalobce nedoložil žádný důkazní prostředek“, proto nemůže obstát. Nejenže z výpovědí všech svědků jednoznačně vyplynulo provedení dokončovacích

stavebních prací svépomocí a pořízení stavebního materiálu k dovybavení bytů na vlastní náklady, ale navíc žalobce jako zaměstnavatel těchto svědků nemohl z logiky věci mít k dispozici důkazní prostředky, které by tato tvrzení dokládaly. Hodnocení žalovaného proto nejenže nerespektuje význam svědeckých výpovědí jako plnohodnotných důkazních prostředků, ale navíc klade na žalobce požadavky, které objektivně nemohl splnit. Ani vyhodnocení svědeckých výpovědí ve vztahu k době, kdy byly svépomocné dokončovací práce v bytech prováděny, zcela přesně neodpovídá obsahům svědeckých výpovědí. Všem svědkům správce daně položil otázku, zda byt přebírali před kolaudací nebo až po ní. Svědci Ing. Z. a M. uvedli, že byt přebírali po kolaudaci, zatímco svědkové I. a O. S. shodně odpověděli, že asi před kolaudací, ale neví to již přesně. Jediný svědek Ing. Z. dostal od správce daně otázku, zda dokončovací práce prováděl ještě před kolaudací. Svědek na tuto otázku odpověděl kladně. Ostatní svědci takto položenou otázku nedostali. Všichni svědci však shodně odpověděli, že nižší cena bytů odpovídala tomu, že nebyly dokončeny, na ceně byli ústně dohodnuti s tím, že dokončovací práce si provedou svépomocí, což také učinili. Ačkoliv žalovaný tato shodná vyjádření rekapituluje na str. 6-7 napadeného rozhodnutí, následně (str. 9 rozhodnutí) dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že si svědci svépomocné práce provedli, a že vybavení bytu nakoupili na vlastní náklady. Lze přisvědčit žalobci v jeho námitkách, že svědci byli vyslechnuti se značným časovým odstupem od dokončování bytů svépomocí a také v tom, že kolaudace dokončených bytových domů nebyla skutečností, o níž by se měli jako vlastníci jednotlivých bytů zajímat, neboť to byla výlučně záležitost žalobce. Stejně tak časový harmonogram prací prováděných v jednotlivých bytech zase nemusel být podrobně znám žalobci. Z obsahu svědeckých výpovědí také nelze dovodit ani účelovost či předem dohodnutý obsah, jak uvádí žalovaný na str. 7 odst. 2 napadeného rozhodnutí. Krajský soud již dříve judikoval ve svém rozsudku ze dne 26.11.2008 č.j. 22Ca 32/2008-86, že nevěrohodnost svědecké výpovědi nelze usuzovat jen ze vztahu svědka k věci, aniž by tu byla jakákoliv další zjištění o tom, že svědek vypovídá nepravdivě či něco zamlčuje. Ani výpověď zástupce žalobce Ing. T. ze dne 17.9.2009 k otázce, zda práce, které svědkové prováděli na svých bytech svépomocí, byly provedeny před kolaudací či po ní, nevyznívá jednoznačně, když zástupce žalobce nejprve uvedl, že nedokáže zareagovat na otázku, zda byly provedeny před kolaudací nebo až po převzetí bytu a teprve v další části protokolu uvedl, že byty byly v nedokončeném stavu předány po kolaudaci. Krajský soud podotýká, že závěry správce daně o skutkové otázce věci nemohou být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu, odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá komisi správních soudů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 28.7.2008 č.j. 5Afs 5/2008-75).

V rámci provedeného dokazování a hodnocení důkazů je třeba zdůraznit především tu skutečnost, že daň byla žalobci správcem daně předepsána podle ust. § 69 ZSDP, podle kterého správce daně ve své podstatě „navyšuje“ daň, kterou měl žalobce (zaměstnavatel) povinnost srazit a odvést z daňových základů svých zaměstnanců. Aby mohl správce daně k postupu podle § 69 ZSDP přistoupit, musí mít postaveno najisto, že se skutečně jedná o příjmy zaměstnanců, které vstupují do

jejich základu daně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.2.2008 č.j. 5Afs 68/2007-121 publikovaný ve sv. NSS pod č. 1574/2008). V posuzované věci s ohledem na obsah svědeckých výpovědí žalovaný rozhodně nemá postaveno najisto, že jím tvrzené plnění poskytnuté zaměstnavatelem představovalo v majetkové sféře dotčených zaměstnanců navýšení jejich majetku ve smyslu ust. § 6 odst. 3 ZDP, tedy že mohlo nabýt charakteru „příjmu“. Lze poukázat např. na výpovědi svědků Ing. Z. a I. S., kteří uvedli, že do dokončení bytů vložili finanční částky, které svou výší odpovídaly rozdílu v ceně oproti porovnávaným bytům, jak je žalovaný vyčíslil ve Zprávě o daňové kontrole. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že s ohledem na ust. § 69 ZSDP, kdy správce daně „navyšuje“ daň, je důkazní břemeno na straně správce daně, který musí prokázat, že předmětné plnění mělo charakter příjmu, a proto mělo být zdaněno.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že druhý žalobní bod je zcela důvodný, když žalovaným provedené vyhodnocení svědeckých výpovědí ani samostatně, ani ve vzájemné souvislosti s dalšími provedenými důkazy neodpovídá požadavkům racionálního myšlenkového procesu ani zásadám formální logiky.

S ohledem na učiněné závěry krajský soud shledal nadbytečným za tohoto procesního stavu věci zabývat se dalšími žalobními body pro předčasnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za 3 úkony právní služby á 3.100,- Kč a 3x režijní paušál á 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, v platném znění) zvýšených podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 12.342,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 15.342,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 18. června 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu